

CHƯƠNG 26

Thánh Y Thần Thuật

Sau khi nhận nhau làm thư muội, Bạch Phong và Quách Tố Linh tự nhiên hơn trước rất nhiều. Lại thêm vừa được uống Thiên Niên Linh Chi, Quách Tố Linh tươi tắn và rạng rỡ hẳn ra.

Phàn Mai Phương như vừa cất đi một gánh nặng, nhìn Hàn Tùng Linh nói:

- Tùng Linh, bây giờ chúng ta hãy bàn kỹ về cách hợp tác.

Hàn Tùng Linh biết vừa rồi sự giao kết của Quách Tố Linh và Bạch Phong là có ý đồ nhưng người ta chưa nói rõ thì mình cũng không tiện hỏi, nghe Phàn Mai Phương nói liền hỏi lại:

- Ý phu nhân thế nào?

Phàn Mai Phương nhìn sang Tứ Tuyệt Thư Sinh nói:

- Hãy coi chúng ta đã cùng chung chiến tuyến, Kế hoạch là do Quan đại hiệp vạch ra, bốn phu nhân dự cảm là sẽ thực thi. Đại hiệp hãy nói tiếp đi.

Tứ Tuyệt Thư Sinh đáp:

- Theo thiển ý của Quan Kỳ Hà thì thế này. Bây giờ Lục Chỉ Ngân Diện Liễu Nguyên và sáu tên đi cùng với Tang tiền bối đều đã chết nhưng xung quanh hiện trường lúc đó ắt còn có tai mắt của Tam Phật Đài. Chí ít hai tên Đường Chủ biết rõ sự việc thiếu Bang Chủ đã được cứu sống, quý Bang Chủ chẳng khó gì mà không biết hung thủ là Liễu Nguyên, và Minh Chủ là ân nhân cứu mạng. Vấn đề là bây giờ là phu nhân làm như mình hiểu lầm Minh Chủ là cừu nhận định giết lệnh lang, còn Tang đại hiệp vẫn giữ nguyên thân phận, là người của Tam Phật Đài, liên thủ đánh trọng thương Minh Chủ đưa về Bạch Vân Trang. Đương nhiên quý Bang Chủ sẽ không làm hại Minh Chủ. Người của Tam Phật Đài sẽ thông báo tin tức cho thượng cấp, chúng ắt không bỏ lỡ thời cơ Minh Chủ bị trọng thương để mở một cuộc tấn công quyết định, vừa tiêu diệt Bích Huyết Minh vừa thanh trừ Bắc Hải Bang.

Phàn Mai Phương nói:

- Nhất định chúng sẽ làm thế. Bây giờ chúng ta hãy bàn biện pháp hành

động.

Tứ Tuyệt Thư Sinh nói:

- Còn một vấn đề nữa.

Phàn Mai Phương hỏi:

- Vấn đề gì?

- Có khả năng quý Bang Chủ cũng nhận rõ bộ mặt thật của hai tên Đường Chủ và đã xử tội. Nếu việc chưa xảy ra thì xin phu nhân hãy ngăn chặn việc đó để đối phương khỏi nghi ngờ, hành động theo đúng kế hoạch của chúng ta, và hãy nói rõ kế hoạch cho Bang Chủ biết.

Phàn Mai Phương gật đầu:

- Bỏn phu nhân sẽ làm. Còn hành động của chúng ta thế nào?

Tứ Tuyệt Thư Sinh đáp:

- Theo tại hạ, người của Bích Huyết Minh sẽ bí mật giám sát Bạch Vân Trang. Chờ người của Tam Phật Đài lọt vào sơn trang xong sẽ tập trung toàn lực vây chặt. Quý bang nhanh chóng giết hai tên Đường Chủ xong, chúng ta trong ứng ngoài hợp, nhất định sẽ tiêu diệt được chúng. Không biết ý Minh Chủ thế nào?

Hàn Tùng Linh gật đầu đáp:

- Kế hoạch như vậy là rất chu đáo. Còn sự vụ của bốn minh thế nào?

- Đã kiện toàn Phi Bằng Bang xong, bây giờ còn khuyết ba vị Đường Chủ.

Hàn Tùng Linh nói ngay:

- Xin Vân đại ca, Quan nhị ca và Yấn huynh đảm nhận những chức vị đó.

Lôi Điện Truy Hồn và Tứ Tuyệt Thư Sinh vui vẻ nhận lời ngay, nhưng Hoang Thành Cô Kiếm Yấn Hành Vân nói:

- Thiếu chủ, với thân phận của thuộc hạ không thể tòng mệnh bởi vì...

Hàn Tùng Linh ngắt lời:

- Trong bốn minh đều là những người nhiệt huyết, Yấn huynh võ nghệ cao cường nhưng nếu chỉ giữ thân phận là một khách nhân trong minh thì không thể chỉ huy mọi người được.

Lôi Điện Truy Hồn Vân Phi Long là người thẳng thắn bộc trực, liền nói ngay:

- Yấn huynh sao còn từ chối? Chẳng lẽ không vì bốn minh mà gắng sức?

Yến Hành Vân đành phải nhận lời.

Càn Khôn Nhất Cái hỏi:

- Quan nhị hiệp còn bổ sung thêm gì không?

Tứ Tuyệt Thư Sinh lắc đầu:

- Không!

Càn Khôn Nhất Cái nói:

- Vậy thì chúng ta đi thôi!

Còn quay sang Hàn Tùng Linh hỏi:

- Hàn Minh Chủ, lão hóa tử đành đắc tội với người.

Hàn Tùng Linh đáp:

- Tiền bối xin đừng khách khí.

Bạch Phong Công Chúa giao chiếc hộp cho Hàn Tùng Linh nói:

- Chàng hãy giữ lấy, sau khi tới Bạch Vân Trang, nhất thiết phải dùng đến nó để nhanh chóng phục hồi thương tích.

Hàn Tùng Linh định từ chối nhưng ngẫm nghĩ một lúc rồi nhận lấy.

Bạch Phong trao hộp, nhìn tình lang nói:

- Chàng hãy cẩn thận!

Rồi nắm tay Quách Tố Linh giọng thân thiết:

- Tỷ tỷ cũng thế! Xin hãy chăm sóc cho chàng!

Quách Tố Linh cảm động nói:

- Mọi cứ yên tâm, thư thư biết nên làm gì.

Càn Khôn Nhất Cái giục:

- Nào, chúng ta lên đường thôi!

Hàn Tùng Linh nói:

- Dám phiền tiền bối!

Càn Khôn Nhất Cái nói:

- Lão hóa tử lỗi phép!

Nói xong cặp Hàn Tùng Linh lên, cùng Phàn Mai Phương và Quách Tố Linh

lướt đi.

Ngay sau đó, Bạch Phong Công Chúa, Yến Hành Vân, Vân Phi Long và Quan Kỳ Hà cũng rời khỏi hiện trường.

Càn Khôn Nhất Cái tay cắp Hàn Tùng Linh, Phàn Mai Phương và Quách Tố Linh bám theo sau, ra khỏi khu rừng men theo bờ sông, chỉ hơn một khắc sau đã đến Bạch Vân Trang.

Sơn trang ẩn mình trong khu rừng tùng bách um sùm, tuy quy mô rất lớn nhưng ở xa khó mà phát hiện.

Nơi đây vốn là một căn cứ của Tam Phật Đài, vừa qua một cuộc huyết chiến, tuy hiện trường đã được thanh lý nhưng đây đó vẫn còn dấu vết của cuộc đấu khốc liệt.

Hai cánh cổng lớn của đại môn mở rộng, bốn tên hán tử tay cầm đại đao đứng canh giữ, thấy Càn Khôn Nhất Cái cõng trên lưng một người liền bước ra chặn lại hỏi:

- Các hạ là ai?

Nộ Phong Quái Nữ tiến lên nói:

- Đây là người của chúng ta. Để hấn vào!

Bốn tên hán tử cúi mình cung kính nói:

- Thuộc hạ tuân lệnh!

Nói xong lùi lại tránh đường.

Vượt qua đại môn, Bạch Vân trang đồ sộ hiện ra trước mắt.

Càn Khôn Nhất Cái lần đầu tới đây, thấy so với Thúy Tùng Viên, sơn trang này lớn hơn nhiều, thấp thoáng giữa những vòng tùng bách là những đình đài lâu tạ...

Ba người vượt qua quảng trường rộng tiến thẳng vào đại sảnh.

Hai tên cấm y hán tử chặn họ lại dưới thạch cấp.

Một tên mặt đen nói:

- Phu nhân, Bang Chủ và hai vị Đường Chủ đang thương nghị trong đại sảnh. Bang Chủ nghiêm lệnh không được để ai vào.

Nộ Phong Quái Nữ sẵn giọng:

- Ngay cả ta cũng không được?

Hắc diện hán tử lúng túng đáp:

- Việc này... việc này...

Nộ Phong Quái Nữ quát:

- Câm miệng! Mau vào bả với Bang Chủ, nói rằng chúng ta đưa Hàn Tùng Linh về đây!

Vừa nghe mấy tiếng Hàn Tùng Linh, hai tên hán tử mặt biến sắc, chăm chú nhìn thiếu niên trên lưng Càn Khôn Nhất Cái, sau đó tên hắc diện hán tử nói:

- Bả vâng! Thuộc hạ xin vào bả báo ngay!

Nói xong vội vã chạy đi.

Lát sau Bang Chủ cùng hai tên Đường Chủ cùng bước ra.

Lão Bang Chủ nhìn Hàn Tùng Linh một lúc vẻ mặt có phần lo lắng nhìn Càn Khôn Nhất Cái hỏi:

- Lão hóa tử, thương thế hấn ra sao?

Càn Khôn Nhất Cái cúi người đáp:

- Khỏi bả Bang Chủ, Hàn Tùng Linh bị nội ngoại thương đều rất nặng. Nếu không chữa trị ngay thì không thể sống được.

Lướt mắt nhìn Càn Khôn Nhất Cái và Nộ Phong Quái Nữ, Bắc Hải Bang Chủ cố nén nỗi phẫn nộ hỏi:

- Ai đả thương hấn?

Càn Khôn Nhất Cái liếc nhìn Nộ Phong Quái Nữ rồi làm ra vẻ đắc ý đáp:

- Khỏi bả Bang Chủ, khi thuộc hạ gặp Hàn Tùng Linh thì hấn đã bị nội thương. Mặc dù vậy, bọn thuộc hạ cũng phải trả giá bằng sáu mạng người mới bắt được hấn.

Bắc Hải Bang Chủ trầm giọng hỏi:

- Tang Vô Kỳ! Ai bảo người đối phó với Hàn Tùng Linh?

Càn Khôn Nhất Cái lộ vẻ bất an, ấp úng đáp:

- Việc này...

Lão Bang Chủ quát:

- Ai ra lệnh cho người, nói!

Hai tên Đường Chủ đứng sau Bang Chủ không khỏi lo lắng. Tuy nhiên chúng đã liệu trước việc này, lại là người lão luyện giang hồ, mừng giận không để lộ ra mặt, nhưng thấy Bang Chủ tức giận như thế cũng áy náy bất an.

Bắc Hải Bang Chủ gằn giọng:

- Thế nào? Người có miệng không?

Càn Khôn Nhất Cái nén sợ đáp:

- Khải bẩm Bang Chủ, thuộc hạ mới xuất lĩnh sáu tên bản bộ từ Thúy Tùng Viên về thì tình cờ gặp hấn đã bị thương, thấy rằng đó là cơ hội ngàn năm có một không thể bỏ qua...

Bắc Hải Bang Chủ “hừ” một tiếng nói:

- Đêm tối như mực, rừng rậm bao la, sao người mới từ Thúy Tùng Viên tới đây mà khéo tình cờ gặp hấn như thế?

Càn Khôn Nhất Cái không dám thanh minh, đưa mắt nhìn sang mẫu nữ Phàn Mai Phương cầu cứu.

Bang Chủ cười diêm tĩnh nói:

- Lão gia sao thế? Lúc ở Thúy Tùng Viên, Hàn Tùng Linh đã lộ rõ quan điểm thù địch với chúng ta. Tuy chưa tới mức đối đầu sinh tử nhưng tuyệt đối hấn không phải là bằng hữu của bản bang. Đừng nói Tang Vô Kỵ chỉ mới đánh bị thương, mà cho dù giết hấn đi cũng không có gì là không đúng. Làm sao lão gia tỏ ra bất mãn chứ?

Bắc Hải Bang Chủ lắc đầu nói:

- Mai Phương, nàng còn chưa biết...

Đương nhiên Nộ Phong Quái Nữ hiểu phu quân muốn nói gì, nhưng giả bộ như không biết hỏi:

- Lão gia, chuyện gì thế?

Bắc Hải Bang Chủ mấp má môi, nhưng không thể nói ra được, vì trong việc này ắt có sự riêng tư.

Vương Đường Chủ đứng bên phải nói:

- Phu nhân còn chưa biết, Tam Đường Chủ Liễu Nguyên bán chúa cầu vinh, lập kế mượn đao giết người. Nếu không nhờ Hàn Minh Chủ cứu mạng thì e rằng

bây giờ tính mạng của thiếu chủ đã không còn.

Nộ Phong Quái Nữ giả bộ kinh hãi nói:

- Thế Vinh bây giờ ra sao rồi?

Nói xong định chạy ra hậu trang.

Bắc Hải Bang Chủ ngăn lại:

- Mai Phương, bây giờ Hạ lão đang chữa trị cho nó, nàng khoan vào đã.

Rồi nhìn Càn Khôn Nhất Cái nói:

- Tang Vô Ky, người đưa Hàn Tùng Linh tới Tĩnh Tâm Lâu ở hậu viên tạm thời nghỉ ngơi. lát nữa ta sẽ đưa Hạ Lão gia đến thăm bệnh.

Càn Khôn Nhất Cái “Dạ” một tiếng nói:

- Lần đầu tiên thuộc hạ tới Bạch Vân Trang nên chưa biết Tĩnh Tâm Lâu ở đâu.

Nộ Phong Quái Nữ nói:

- Hãy để Linh nhi dẫn người đi.

Câu đó rất hợp ý Quách Tố Linh, nàng liền đưa Càn Khôn Nhất Cái đi ra hậu trang.

Chờ hai người đi khuất, Bắc Hải Bang Chủ quay lại hai tên Đường Chủ nói:

- Mọi việc cứ theo kế hoạch chúng ta đã thỏa thuận mà tiến hành. Nhưng hãy nhớ trừ những tên tâm phúc của Liễu Nguyên, không được loạn sát những người vô tội.

Hai tên Đường Chủ được lệnh nhẹ cả người, đồng thanh đáp:

- Ti chúc tuân lệnh, Bang Chủ còn sai bảo gì nữa không?

Bắc Hải Bang Chủ nói:

- Đối với Tam Phật Đài, Hàn Tùng Linh là tử địch lớn nhất. Hiện giờ hấn bị trọng thương vô lực kháng cự vì thế các người cần lưu ý bảo vệ.

Hai tên “Dạ” ran một tiếng đi ngay.

Bắc Hải Bang Chủ khoát tay bảo hai tên hán tử:

- Hai người có thể đi!

Hai tên này cúi mình đáp:

- Thuộc hạ cung tạ Bang Chủ, bái biệt Phu nhân!

Bắc Hải Bang Chủ cùng Phàn Mai Phương bước vào đại sảnh.

Vừa an tọa xong, Phàn Mai Phương chợt hỏi:

- Bằng Phi, chàng có tin hai tên Sử Vạn Hành và Đường Tân Kiên không?

Bắc Hải Bang Chủ Quách Bằng Phi trả lời ngay:

- Không tin.

Phàn Mai Phương hỏi:

- Vậy sao để chúng phụ trách việc bảo vệ Bạch Vân Trang?

Quách Bằng Phi chỉ thở dài nặng nề không đáp.

Phàn Mai Phương lại hỏi:

- Trừ hai tên Đường Chủ đó, chàng có cảm thấy một số đệ tử của bốn bang là không đáng tin cậy không?

Mắt nhìn vào góc bàn, Bắc Hải Bang Chủ Quách Bằng Phi thiếu não nói:

- Mai Phương, vì ta vô năng, không biết cách dụng người nên mới để bốn bang lâm vào tình cảnh bi đát hôm nay.

Phàn Mai Phương nhẹ giọng nói:

- Không phải vì chàng vô năng không biết cách dụng người, đó là vì chàng không nghĩ đến lợi danh, cũng không có chí độc bá giang hồ. Vì thế đã không đáp ứng được dã tâm của chúng. Nếu không chúng không phản bội lại chúng ta đâu.

Quách Bằng Phi nghĩ ngợi một lúc rồi nói:

- Có lẽ nàng nói đúng. Nhưng giang sơn dễ đổi, bản tính khó thay. Ta không thể thay đổi bản tính mình.

Phàn Mai Phương nói:

- Bằng Phi, chúng ta đều đã già, chàng không cần thay đổi làm chi. Theo thiếp, điều chủ yếu nhất là bảo vệ bản thân mình.

Quách Bằng Phi hỏi:

- Hủy Bắc Hải Bang?

Phàn Mai Phương đáp:

- Nếu Bắc Hải Bang đã không thuộc về chàng thì cũng không sao bảo vệ nó

được. Bởi vì người không thể chỉ huy một đám sài lang. Như thế sẽ dẫn đến hai kết quả. Bằng Phi, chắc chàng biết kết quả đó là gì.

Quách Bằng Phi thở dài đáp:

- Ta biết. Hoặc người giết hết sài lang, hoặc trở thành mối của chúng.

Phàn Mai Phương gật đầu:

- Không sai, chỉ có hai khả năng đó.

Quách Bằng Phi thống khổ nói:

- Lẽ nào ta để cho một phái Bắc Hải bị tiêu vong?

Phàn Mai Phương lắc đầu, trịnh trọng nói:

- Bằng Phi, tình cảnh còn chưa đến mức tuyệt vọng như thế đâu. Nhưng nếu muốn bảo vệ Bắc Hải Bang thì chàng nên làm lại từ đầu, diệt trừ hết những ung nhọt trên mình nó. Mặc dù sẽ gây nên thương tích, thân thể có tiêu tụy đi, nhưng tính là vẫn còn sống, lại thay da đổi thịt.

Quách Bằng Phi lắc đầu đáp:

- Nói thì dễ, nhưng một tay ta sáng lập ra Bắc Hải Bang cho đến hôm nay...

- Chàng không nỡ cắt bỏ ung nhọt?

- Không phải trong bang toàn là kẻ phản phúc.

- Thiếp cũng không muốn chàng giết nhầm kẻ thiện.

- Nhưng trong tình cảnh này chúng ta làm thế nào để phân biệt người thiện kẻ ác đây?

Phàn Mai Phương nói:

- Điều chủ yếu nhất là chàng có quyết tâm chỉnh lý lại Bắc Hải Bang không. Còn những việc khác chỉ là thứ yếu.

- Sau khi biết Vinh nhi bị kẻ nào mưu hại, ta đã có quyết tâm ấy nhưng còn chưa tìm được thời cơ. Cho đến vừa rồi khi thấy nàng và Tang Vô Kỵ bắt Hàn Tùng Linh đưa tới đây, ta chợt nảy ra một kế hoạch.

Phàn Mai Phương hỏi:

- Lấy hẳn làm mối câu phải không?

Quách Bằng Phi gật đầu:

- Chính thế. Vì lẽ đó ta mới bảo đem Hàn Tùng Linh tới Tĩnh Tâm Lâu. Nơi

đó cách xa phòng của chúng ta, chúng sẽ cho rằng chúng ta không thể giám sát được. Nhưng...

Phàn Mai Phương cười hỏi:

- Nhưng chúng ta có cách giám sát đặc biệt, đúng không?
- Không sai. Nhưng chúng cũng lường trước tình huống này.

Phàn Mai Phương trầm ngâm nói:

- Chúng ta sẽ nghĩ ra một nước cờ cao tay hơn chúng...

Quách Bằng Phi bỗng chăm chú nhìn phu nhân, chợt hiểu bà ta đã suy tính đến việc này và dường như đã có kế hoạch liền hỏi:

- Nàng thử nói xem?

Phàn Mai Phương trầm tĩnh đáp:

- Chúng ta không cần người canh giữ!

Bắc Hải Bang Chủ Quách Bằng Phi ngạc nhiên hỏi:

- Mai Phương! Nàng nói gì? Không cần người bảo vệ Hàn Tùng Linh hay sao?

Bang Chủ phu nhân gật đầu:

- Không sai.

Quách Bằng Phi phản đối ngay:

- Không được! Mai Phương! Chúng ta không thể làm như thế. Tuyệt đối không được!

Phàn Mai Phương chợt hỏi lại:

- Vì sao? Chàng sợ chúng ám hại Hàn Tùng Linh chứ gì?

Quách Bằng Phi gật đầu đáp:

- Đó là lẽ đương nhiên! Mà chúng ta lại không thể để hài tử đó bị giết. Mai Phương! Chúng ta lập thân trong giang hồ, làm gì cũng phải biết giữ ân oán phân minh, biết duy hộ chính nghĩa, không thể vì quyền lợi ích kỷ mà hy sinh ân nhân của mình. Cho dù việc đó mà được cả thiên hạ, ta cũng quyết không làm!

Phàn Mai Phương nói:

- Thiếp không bảo chàng phải hy sinh hài tử đó.

Bắc Hải Bang Chủ ngạc nhiên nói:

- Ta không hiểu ý nàng. Nhưng chúng ta đều biết, hiện giờ chúng ta không thể kiểm soát được tình hình trong bốn bang, Sử Vạn Hành và Đường Tân Kiên có rất nhiều tên tâm phúc. Nhất định chúng không bỏ qua cơ hội này, nếu không bắt đem nộp cho Tam Phật Đài thì ắt sẽ giết chết Hàn Tùng Linh. Trong lúc nó bị trọng thương như thế, chúng ta không bảo vệ thì nó đối phó thế nào?

Phàn Mai Phương nói:

- Hàn Tùng Linh không phải là người bình thường.

- Ta biết. Nhưng bây giờ nó đang bị thương.

Phàn Mai Phương chột hỏi:

- Hạ tiên sinh là người có thể tin tưởng được không?

Quách Bằng Phi đáp:

- Hạ tiên sinh ở với chúng ta mấy chục năm nay, nếu lão này mà không đáng tin thì toàn bộ Bắc Hải Bang không còn tin ai được nữa!

Phàn Mai Phương cười hỏi:

- Kể cả thiệp hay sao?

Quách Bằng Phi nói:

- Đừng đùa nữa! Vì sao nàng chột hỏi về Hạ lão như thế? Có phải nàng muốn chữa lành ngay cho Hàn Tùng Linh chứ gì?

Phàn Mai Phương nói với vẻ bí ẩn:

- Hàn Tùng Linh cũng bị thương mà cũng không...

Quách Bằng Phi nhíu mày nói:

- Nghe nàng nói ta chẳng hiểu gì cả!

- Đến lúc đó chàng sẽ hiểu.

Tĩnh Tâm Lâu là ngôi lâu có ba tầng, Hàn Tùng Linh được Càn Khôn Nhất Cái đưa tới ở tầng trên cùng, trong căn phòng hẹp chỉ chừng hai trượng, nhưng bài trí rất trang nhã và ấm cúng.

Từ đây, nhìn ra cửa sổ có thể bao quát toàn cảnh hậu viện Bạch Vân Trang. Tuy nhiên trong khu vực này chẳng có nhà cửa gì cả, chỉ có tùng bách và tuyết trắng, tiếc rằng giữa mùa đông giá chẳng có một bông hoa nào.

Chiều hôm đó, phu thê Bắc Hải Bang Chủ dắt Hạ tiên sinh đến Tĩnh Tâm

Lầu thăm bệnh cho Hàn Tùng Linh.

Hạ tiên sinh gần tám mươi tuổi, râu tóc và lông mày đều bạc trắng, người cao gầy, mặt mũi từ hòa.

Hàn Tùng Linh nằm trên giường trải nệm trắng tinh, Càn Khôn Nhất Cái và Quách Tố Linh ngồi bên bàn, thấy ba người vào liền đứng dậy.

Phàn Mai Phương nhìn Hàn Tùng Linh nói:

- Hạ lão tiên sinh không phải là người ngoài, chúng ta không cần giả trang. Có vị này tham gia vào kế hoạch, chúng ta sẽ thuận lợi hơn.

Hạ lão tiên sinh đưa mắt nhìn Hàn Tùng Linh người đầy thương tích, sắc mặt nhợt nhạt nằm bất động trên giường, nghe Phàn Mai Phương nói thế ngạc nhiên hỏi:

- Chẳng phải phu nhân gọi lão phu tới đây chữa thương cho vị tiểu ca này hay sao?

Phàn Mai Phương gật đầu:

- Phải. Tiên sinh xem thương thế nó ra sao?

Càn Khôn Nhất Cái vội lấy ghế đặt bên giường cho Hạ lão tiên sinh xem bệnh. Nhưng lão chỉ đứng xem qua rồi chuyển ghế đến bên bàn ngồi xuống.

Bắc Hải Bang Chủ ngạc nhiên hỏi:

- Hạ lão, thế nào? Làm sao không bắt mạch?

Hạ lão tiên sinh điềm nhiên đáp:

- Vị tiểu ca này ngoại thương không nhẹ.

- Còn nội thương?

- Không bị nội thương.

Phàn Mai Phương hỏi:

- Tiên sinh không xem mạch thì làm sao khẳng định nó bị nội thương hay không?

Hạ lão tiên sinh đáp:

- Phu nhân, lão phu hành y chữa bệnh gần hết cuộc đời này mà ngay chuyện nội thương hay không vẫn không xác định được thì đâu xứng với danh hiệu Diệu Y Thần Thuật nữa? Luận về võ công thì lão phu kém xa phu nhân,

nhưng về y lý thì phu nhân chưa bằng ta đâu!

Quách Bằng Phi hỏi:

- Hạ lão tiên sinh nhận định tình trạng đích thực của vị tiểu ca đó thế nào?

Diệu Y Thần Thuật đáp:

- Tuy thần sắc nhợt nhạt, nhưng ánh mắt ngưng tập, không tán lạc, không cần bắt mạch, cũng biết vị tiểu ca đó không bị nội thương.

Hàn Tùng Linh tung mình nhảy xuống giường chấp tay nói:

- Bấy lâu nay nghe danh Diệu Y Thần Thuật Hạ Sơn Phong tiên sinh ở Bắc Hải Bang chữa bệnh như thần, xem bệnh không cần bắt mạch, nay mới thấy quả nhiên danh bất hư truyền!

Nói xong câu thì sắc mặt đã hồng hào lại như thường.

Diệu Y Thần Thuật ngơ ngác nói:

- Tiểu ca! Tuy ngươi không bị nội thương nhưng ngoại thương là có thật, mà rất nặng. Hơn nữa còn mất máu rất nhiều, vì thế tốt nhất là cần tĩnh dưỡng không được vọng động.

Hàn Tùng Linh hỏi:

- Hạ lão tiên sinh lo cho tại hạ thật sao?

Diệu Y Thần Thuật nhíu đôi mày bạc hỏi lại:

- Có vẻ như tiểu ca không hài lòng với lão phu?

- Vì sao Hạ lão tiên sinh không hỏi đến quan hệ giữa Hàn mỗ và quý Bang Chủ?

Quách Bằng Phi đứng lên chấp tay nói:

- Hàn Minh Chủ, tuy tới giờ lão phu vẫn chưa hiểu hết mọi chuyện nhưng đã có thể đoán định một điều. Hàn Minh Chủ, sau việc này Bắc Hải Bang sẽ trở về Bắc Hải, không can dự vào chuyện trong võ lâm nữa.

Hàn Tùng Linh nói:

- Nếu Quách Bang Chủ làm thế há chẳng uổng công đưa bang chúng vào đây?

Quách Bằng Phi cười khổ đáp:

- Thực ra lão phu không muốn đưa thuộc hạ vào Trung Nguyên. Nếu nói ra,

có thể Hàn Minh Chủ cho rằng lão phu yếu nhược vô năng, không đủ tư cách thống lĩnh bang chúng. Nhưng đó là sự thực. Nội bộ của Bắc Hải Bang hiện nay thế nào Hàn Minh Chủ đã biết rõ. Lão phu không muốn giấu, mà giấu cũng không được nên đành nói hết sự thực ra...

Hàn Tùng Linh hỏi:

- Bang Chủ định nói rằng việc đưa người vào Trung nguyên là không do bản ý?

Quách Bằng Phi thở dài đáp:

- Đúng thế. Lão phu không phải là người tham danh lợi, chỉ vì bị thủ hạ bức bách.

Hàn Tùng Linh hối hận nói:

- Tại hạ vốn có nghe nói rằng dưới quyền Bắc Hải Thần Long Quách đại hiệp, Bắc Hải Bang không tranh quyền đoạt lợi. Thế nhưng vừa rồi đã hiểu lầm Bang Chủ, Hàn mỗ quả thật lòng dạ hẹp hòi.

Bắc Hải Thần Long Quách Bằng Phi nói:

- Hàn Minh Chủ nặng lời! Bây giờ chỉ cần Hàn Minh Chủ tin lão phu là tốt rồi.

Phàn Mai Phương chen lời:

- Thôi được, hai người đừng khách khi nữa. Bây giờ chúng ta hãy bàn vào việc chính đi.

Bắc Hải Thần Long cười nói:

- Hình như mọi người đã bàn định với nhau đầu vào đây cả rồi. Kế hoạch thế nào nói cho lão phu nghe xem?

Phàn Mai Phương nhìn Diệu Thủ Thần Thuật Hạ Sơn Phong hỏi:

- Hạ lão tiên sinh xem ngoại thương của Hàn Minh Chủ độ mấy ngày thì bình phục?

Diệu Y Thần Thuật đáp:

- Độ ba ngày đêm.

Phàn Mai Phương hỏi tiếp:

- Cần phải biết linh dược gì?

- Thiên Niên Linh Chi.

Diệu Y Thần Thuật trở mắt hỏi:

- Ai có loại kỳ trân dị bảo đó?
- Tiên sinh hãy nói xem, nếu có Thiên Niên Linh Chi thì bao lâu sẽ hồi phục?

Diệu Y Thần Thuật đáp:

- Chỉ cần một lá thần dược đó, với thương thế của Hàn Minh Chủ, sau ba khắc sẽ hoàn toàn bình phục.

Quách Tố Linh chỉ vào Hàn Tùng Linh nói:

- Hiện giờ huynh ấy đang có mấy lá.

Diệu Y Thần Thuật nhìn nàng hỏi:

- Có phải tiểu thư cũng vừa được uống thần dược đó không?

Quách Tố Linh gật đầu:

- Vâng!

Bắc Hải Thần Long Quách Bằng Phi chăm chú nhìn ái nữ một lúc rồi hỏi:

- Linh nhi! Quả thật con được phục dụng Thiên Niên Linh Chi rồi sao?

Quách Tố Linh gật đầu đáp:

- Cha không thấy hài nhi đã hoàn toàn khỏe mạnh khác hẳn hôm qua sao? Không những thế công lực còn tăng lên rất nhiều.

Bắc Hải Thần Long đáp:

- Ta thấy rồi, thấy rồi! Hàn Minh Chủ đã cứu sống cả nhi tử lẫn nhi nữ của lão phu, thật không biết nên cảm ơn như thế nào...

Hàn Tùng Linh đáp:

- Quách Bang Chủ đừng nói thế...

Người luyện võ coi bí kíp võ học như mệnh, còn lang trung thì quý linh dược kỳ trân như mạng sống của mình.

Diệu Y Thần Thuật Hạ Sơn Phong mở tròn mắt nhìn Hàn Tùng Linh hỏi:

- Thiên Niên Linh Chi là của Thái Hư Lão Nhân truyền lại. Tiểu ca có phải là người của Hàn Kiếm Môn không?

Hàn Tùng Linh gật đầu đáp:

- Vâng.

Diệu Y Thần Thuật nói:

- Sau khi Thái Hư Lão Nhân phát hiện được Thiên Niên Linh Chi. Người hiện tại lưu giữ Huyền Dương Động ắt là tiểu sư thúc của ngươi, không sai chứ?

Hàn Tùng Linh có phần ngạc nhiên nhưng cũng gật đầu đáp:

- Chính thế.

Diệu Y Thần Thuật hỏi tiếp:

- Như vậy là bây giờ tiểu sư thúc ngươi đã chết?

Hàn Tùng Linh nhíu mày nói:

- Hạ lão tiên sinh hỏi điều đó thì có liên quan gì đến việc của chúng ta?

Diệu Y Thần Thuật nói:

- Tiểu ca chớ hiểu lầm. Kỳ trân dị bảo trong thiên hạ ắt có người gìn giữ. Chỉ một người lấy được Thiên Niên Linh Chi mà thôi. Bọn đại phu chúng ta coi loại thần dược này quý hơn tất cả mọi thứ trong thiên hạ, vì thế điều tra rất rõ nguyên nhân. Nhưng có lẽ tiểu ca không muốn tiết lộ bí mật của môn phái mình thì thôi vậy. Bây giờ hãy chữa ngoại thương cho tiểu ca.

Hàn Tùng Linh lấy chiếc hộp trao cho Diệu Y Thần Thuật, lão đưa tay run run nhận lấy, mở ra xem, chợt ngăn người nói:

- Lão phu ao ước suốt đời sẽ nhìn thấy Thiên Niên Linh Chi, nay mới thỏa ước nguyện. Tiểu ca làm sao có nhiều như thế? Lão phu có thể cầm lên xem không?

Nguyên trong hộp còn bốn phiến lá hồng tươi.

Hàn Tùng Linh cười đáp:

- Xin Hạ lão tiên sinh cứ tự nhiên!

Diệu Y Thần Thuật run giọng nói:

- Xin đa tạ!

Lão mân mê cầm bốn lá Thiên Niên Linh Chi để trong lòng bàn tay xem thật kỹ hồi lâu mới kính cẩn trao lại cho Hàn Tùng Linh.

Hàn Tùng Linh hỏi:

- Với ngoại thương của tại hạ, muốn sau một vài canh giờ có thể bình phục, Hạ lão tiên sinh thấy cần dùng mấy lá?

Diệu Y Thần Thuật Hạ Sơn Phong trân trân nhìn chàng nói:

- Tiểu ca! Đây là thánh dược, cả nghìn năm trong thiên hạ mới nảy sinh được bấy nhiêu thôi, có ai lại phí phạm như thế?

Hàn Tùng Linh cười hỏi:

- Như vậy chỉ cần dùng một lá thôi chứ gì?

Diệu Y Thần Thuật lắc đầu:

- Không chỉ một, mà chỉ cần nửa lá, chỉ sau ba khắc là tiểu ca hoàn toàn bình phục.

Hàn Tùng Linh nghĩ ngợi một lúc rồi nói:

- Bây giờ thế này, Hạ lão tiên sinh cho tại hạ phục dụng nửa lá, còn lại bao nhiêu xin tặng lại tiên sinh!

Diệu Y Thần Thuật ngây mặt nhìn chàng hỏi:

- Cái gì? Tiểu ca ngươi nói gì?

Hàn Tùng Linh nghiêm giọng nói:

- Hạ lão tiên sinh sử dụng chúng sẽ có lợi hơn là ở trong túi Hàn mỗi gấp trăm lần. Nó sẽ giúp tiên sinh cứu được những mạng người cần đến nó.

Diệu Y Thần Thuật hỏi:

- Tiểu ca không tin lời lão phu là Thiên Niên Linh Chi có công dụng cải tử hồi sinh hay sao?

Hàn Tùng Linh đáp:

- Đương nhiên tại hạ tin, vì chính nhờ nó mà tại hạ cố nương sống tới bây giờ. Nhưng bảo kiếm tặng hiệp sĩ, Hạ lão tiên sinh, hồng phấn tặng khuê nữ. Hạ lão tiên sinh, chính vì tiên sinh biết rõ thần diệu của nó nên Hà mỗ xin lão nhân gia giữ lấy, đối với nhân quần có lợi hơn.

Phu thê Bắc Hải Bang Chủ và Càn Khôn Nhất Cái nghe nói thế đều ngăn người ra.

Phàn Mai Phương nghĩ thầm:

- Hải tử này quả là một bậc nghĩa hiệp hiếm có, chỉ e trong thiên hạ không ai khí khái như vậy! Thế mà ta đã từng hiểu lầm...

Diệu Y Thần Thuật hết nhìn Hàn Tùng Linh lại nhìn mấy lá Thiên Niên Linh

Chi, cuối cùng mới xúc động nói:

- Tiểu ca! Người là kỳ nhân khí khái nhân hậu nhất trong thiên hạ, lão phu sống đến nay đã ngót tám mươi tuổi mà chưa từng gặp ai như thế! Với bốn phiến lá này, cho dù đổi cả thiên hạ, Hạ Sơn Phong cũng không muốn!

Lão đưa tay run run nhận lấy, hướng sang Hàn Tùng Linh lạy dài một lạy rồi nói:

- Bây giờ lão phu đi chế thuốc, cho tiểu ca và thiếu Bang Chủ uống hết một lá, còn lại lão phu xin bái lĩnh. Thuốc sẽ đưa tới ngay!

Nói xong cuống quýt bước ra khỏi phòng.

Chờ lão đi xong, Bắc Hải Thần Long Quách Bằng Phi bảo mọi người ngồi quây quanh bàn rồi hỏi:

- Hàn Minh Chủ, sau khi chữa thương bình phục xong, chúng ta sẽ hành động như thế nào?

Hàn Tùng Linh đáp:

- Xin Bang Chủ nói với Diệu Y Thần Thuật giữ bí mật chuyện trị thương, tại hạ sẽ làm như bị nội ngoại thương rất nặng chờ chúng đến.

Bắc Hải Thần Long hỏi:

- Người đoán rằng ai sẽ đến đây?

Hàn Tùng Linh cắn môi nói:

- Quách Bang Chủ, tại hạ chỉ suy đoán thôi.

Bắc Hải Thần Long nhíu mày hỏi:

- Chẳng lẽ Hàn Minh Chủ thấy có gì khó nói?

Hàn Tùng Linh gật đầu:

- Quả thật như thế...

Bắc Hải Thần Long thở dài nói:

- Hàn Minh Chủ, người ta nói “chẳng ai vạch áo cho người xem lưng”. Hiện giờ chúng ta coi như người cùng một nhà, xin Hàn Minh Chủ nhận ra điều gì thì cho chúng ta biết. Phu nhân vừa nói rằng Bắc Hải Bang hiện giờ là một cơ thể đầy ung nhọt, cần can đảm cắt bỏ nó đi để cứu lấy tính mạng. Lão phu tự tin Hàn Minh Chủ biết rõ nội tình và còn sáng suốt hơn chúng ta, vì thế xin cứ nói rõ ý nghĩ và nhận định của mình...

Hàn Tùng Linh nói:

- Quách Bang Chủ, tại hạ dẫn đo nhiều như thế vì không muốn làm tổn thương lòng tự tôn của Bang Chủ.

Bắc Hải Thần Long khẳng khái nói:

- Hàn Minh Chủ cứ nói đi, lão phu sẽ chịu được.

Hàn Tùng Linh nói:

- Hai vị Đường Chủ của quý Bảo đã tới đây.

Bắc Hải Thần Long cười nói:

- Không sai, lão phu có ra lệnh cho chúng bảo vệ người, nhưng nhất định chúng có mưu đồ khác.

Hàn Tùng Linh gật đầu:

- Chính thế.

Bắc Hải Thần Long hỏi:

- Chúng có tin thương thế của người là rất nghiêm trọng không?

Hàn Tùng Linh đáp:

- Chẳng những tin mà còn đoán rằng tại hạ khó sống được qua ba ngày. Vì thế trong vòng một vài ngày tới, nhất định chúng sẽ có hành động.

- Chúng ta sẽ đối phó như thế nào?

Hàn Tùng Linh hỏi lại:

- Bang Chủ có cần thanh lý môn hộ không?

Bắc Hải Thần Long trầm ngâm đáp:

- Lão phu chính đang suy nghĩ điều này và thấy rất khó xử.

Hàn Tùng Linh nói:

- Thật ra tại hạ không nên hỏi câu đó, vì đây là công việc nội bộ của Bắc Hải Bang. Nhưng vì Bang Chủ đã nói chúng ta coi như người nhà, hơn nữa tại hạ hoàn toàn không vì tư lợi cho bản thân hoặc Bích Huyết Minh nên mới mạnh dạn hỏi câu đó.

Bắc Hải Thần Long hỏi:

- Hình như Hàn Minh Chủ còn chưa nói hết?

Hàn Tùng Linh gật đầu:

- Đúng như vậy. Nhưng tại hạ không thể nói thêm.

Bắc Hải Thần Long trầm ngâm một lúc, sau đó thái độ trở nên cương quyết:

- Hàn Minh Chủ, lão phu cần phải thanh lý môn hộ, và nhờ người giúp một tay.

Vừa lúc ấy thì Diệu Y Thần Thuật mang thuốc tới.

oOo

Ánh nến từ tiểu thất chiếu qua cửa sổ rồi nhòa tan vào màn đêm.

Trong tiểu thất yên tĩnh và ấm cúng, nhưng bên ngoài Tĩnh Tâm Lôu gió thổi ào ào, cuốn ngàn bông tuyết trắng bay đầy không gian.

Trong phòng, Hàn Tùng Linh nằm một mình dáng cô độc tựa hồ đã bị nhân loại bỏ quên, tuy không khí trong phòng ấm cúng, giường êm chăn ấm, nhưng vẫn có gì đó lạnh lùng.

Chàng chỉ đắp chăn đến ngực, hai tay bỏ ra ngoài, cả ngực và tay đều quấn băng trắng toát, tuy mắt vẫn mở nhưng người không nhúc nhích.

Ngọn nến trên bàn đã cháy quá nửa, tàn nến chảy xuống thành một bãi lớn dưới chân, chứng tỏ đêm đã rất khuya.

Bên ngoài cửa thỉnh thoảng vọng vào tiếng thở dài, tiếng bước chân rón rén.

Hàn Tùng Linh biết tên đệ tử do Bắc Hải Thần Long cố ý để lại canh giữ mình cứ vài khắc lại tới dòm qua khe cửa xem mình có trong phòng hay đã bỏ trốn.

Tuy với thương tích như thế, hấn tin chắc chàng xuống giường còn chưa đủ sức chứ đừng nói chạy trốn, nhưng hấn phải làm theo mệnh lệnh.

Cả hấn và chàng cùng chờ đợi một biến cố, Hàn Tùng Linh biết tên hán tử bên ngoài sốt ruột chẳng kém gì mình.

Chợt có tiếng bước chân lên cầu thang, Hàn Tùng Linh nghe rõ tiếng chân của hai người và đoán biết ngay đó là ai. Sắc mặt đang hồng nhuận của chàng sau chốc lát chợt biến thành trắng bệch.

Ngoài phòng vang lên tiếng hỏi khẽ:

- Diệp Hạo! Từ hồi tối đến giờ Quách lão đầu có phái tên nào tới đây không?
Hàn Tùng Linh nhận ra giọng nói của tên Đường Chủ Sử Vạn Hành.

Hán tử có tên Diệp Hạo đáp:

- Khỏi bấm hai vị Đường Chủ...

Sử Vạn Hành ngắt lời:

- Khỏi cần lễ tiết, trả lời thẳng vào câu hỏi, chúng ta không có nhiều thời gian.

Diệp Hạo vâng dạ mấy tiếng rồi nói:

- Khỏi bấm... sau khi phu thê lão ta cùng Hạ Sơn Phong, Càn Khôn Nhất Cái và Quách Tố Linh rời Tĩnh Tâm Lô, không thấy có ai tới đây cả.

Sử Vạn Hành lại hỏi:

- Trước khi đi, Quách lão đầu dặn người gì không?

Diệp Hạo đáp:

- Bang Chủ bảo rằng tuy Hàn Tùng Linh không phải là đại địch của bốn bang nhưng hắn là trở ngại lớn nhất trong việc phát triển thế lực của ta, vì thế nghiêm lệnh cho thuộc hạ canh giữ cẩn thận, không được để đồng bọn của hắn cứu đi.

Sử Vạn Hành hỏi thêm một câu:

- Thương thế của hắn ra sao?

- Rất nặng.

Sử Vạn Hành “Ừm” một tiếng nói:

- Lão nhi! Chúng ta vào xem rồi sẽ tùy cơ hành sự.

Tiếng Đường Tân Kiên đáp:

- Đi!

Tiếp đó cửa phòng bị mở tung, Sử Vạn Hành và Đường Tân Kiên bước vào tiểu thất.

Hàn Tùng Linh nằm nguyên trên giường lạnh lùng nói:

- Ta đoán trước hai vị lại đến mà!

Hai tên Đường Chủ bất giác lùi lại một bước, chăm chú nhìn vào mặt Hàn

Tùng Linh một lúc, thấy sắc mặt xanh mét của chàng thì yên tâm thêm rất nhiều.

Sử Vạn Hành cười hắc hắc nói:

- Bây giờ ngươi đoán biết thì còn làm gì được nữa?

Hàn Tùng Linh đành giọng:

- Ăn cháo đái bát! Hành vi của các ngươi thật đáng phỉ nhổ!

Đường Tân Kiên quát:

- Hàn Tùng Linh! Ngươi dám giáo huấn chúng ta?

Hàn Tùng Linh “Hừ” một tiếng đáp:

- Ai thừa hơi để giáo huấn các ngươi nữa?

Sử Vạn Hành nói:

- Hàn Minh Chủ, nguyên là ngươi còn đủ thông minh, tự biết thân biết phận!

Hàn Tùng Linh lạnh lùng nói:

- Quá khen! Hàn mỗ tuy chẳng thông minh gì, nhưng không đến nỗi ngu muội như Quách Bằng Phi, không biết phân biệt người trung thành với quân phản phúc!

Sử Vạn Hành hỏi:

- Ngươi còn chưa bày tỏ ý kiến của mình với Quách lão đầu chứ?

- Đối với hắn cũng không đáng!

Đường Tân Kiên nói:

- Hàn Minh Chủ, ngươi làm thế là sai lầm.

Hàn Tùng Linh nói:

- Đường Tân Kiên! Tuy Hàn mỗ và Quách Bằng phi đứng trên lập trường đối địch, nhưng giữa chúng ta không có thâm thù đại hận gì. Nếu các ngươi dám làm gì có hại đến Hàn mỗ, chỉ sợ chính Quách Bằng Phi sẽ không tha đâu!

Sử Vạn Hành nói:

- Hàn Minh Chủ! Cho dù chúng ta đêm nay có khách khí với ngươi chẳng nữa thì sau này hắn cũng không tha chúng ta. Vì thế đừng đem Quách Bằng Phi ra mà hù dọa.

Hàn Tùng Linh nhú mày hỏi:

- Các người định làm gì Hàn mỗ?

Sử Vạn Hành đáp:

- Không làm gì cả, chỉ yêu cầu người ngoan ngoãn đi theo chúng ta.

Hàn Tùng Linh giả bộ kinh ngạc hỏi:

- Theo các người? Đi đâu?

Đường Tân Kiên cười nham hiểm đáp:

- Đến gặp một vị bằng hữu.

- Bằng hữu nào?

Sử Vạn Hành nói:

- Lão phu sẽ nói rõ hơn. Chúng ta đưa người vào Trung Nguyên, chẳng phải vừa rồi người nhất tâm nhất ý tiến vào Quan nội hay sao?

Hàn Tùng Linh làm ra vẻ suy nghĩ một lúc, sắc mặt càng nhợt đi hỏi:

- Các người đưa ta đến giao cho Tam Phật Đài?

Đường Tân Kiên cười “hô hô” đáp:

- Hàn Minh Chủ quả thật thông minh!

Hàn Tùng Linh lại hỏi:

- Hai vị sẽ được trả giá bao nhiêu?

Đường Tân Kiên đáp:

- Tam Phật Đài phái Bạch Diện Tu La và Tam Xích Kim Đồng tới Ma Thiên Lĩnh thăm dò tin tức, đồng thời bảo vệ mỏ vàng ở đó, đã đề giá của người là năm mươi vạn lượng. Hàn Minh Chủ! Người nên tự hào về giá trị của mình, còn cao hơn cả vua chúa đấy!

Hàn Tùng Linh nói:

- Nếu hai vị đưa Hàn mỗ về với huynh đệ của Bích Huyết Minh thì sẽ nhận được giá còn cao hơn.

Sử Vạn Hành lắc đầu đáp:

- Lão phu tin người có thể trả giá cao hơn, nhưng chỉ có lợi mà không có danh.

- Các vị muốn danh như thế nào?

Đường Tân Kiên nói:

- Hàn Minh Chủ, bây giờ trong thiên hạ chỉ có một mình ngươi mới làm khuấy đảo giang hồ thôi. Chỉ cần trừ được ngươi là Tam Phật Đài dễ dàng trở thành bá chủ võ lâm, tiền đồ huynh đệ chúng ta sẽ là vô hạn lượng!

Hàn Tùng Linh cười nhạt nói:

- Danh và lợi làm cho hai vị mất hết lý trí, đồng thời cũng mất luôn tính mạng!

Đường Tân Kiên đáp:

- Có thể ngươi nói đúng. Người tham tài mà chết, chim tham thực mà vong. Nhưng cho dù tính mạng của chúng ta thế nào, ngươi sẽ không còn được chứng kiến nữa.

Sử Vạn Hành nói:

- Lão nhi! Chúng ta đi thôi! Chớ để đêm dài nhiều mộng!

Đường Tân Kiên nói:

- Hàn Minh Chủ, người được người cống đến Bạch Vân Trang, bây giờ chúng ta cũng sẽ hành trình bằng cách đó, đúng không?

Hàn Tùng Linh hỏi:

- Hai vị chỉ cần mang theo thủ cấp Hàn mỗ là được, cần gì phải phiền phức như thế?

Câu đó chứng tỏ mình đã không còn khả năng phản kháng.

Đường Tân Kiên gật đầu đáp:

- Tam Phật Đài truyền lệnh tốt nhất là nên bắt sống để họ tận tay trả thù cho lão tam Hoàn Dao Trại Nhật Cổ Tiêu Thiên.

Sử Vạn Hành lại cất tiếng giục:

- Lão nhi! Đi thôi! Người cống Hàn Tùng Linh, nhưng hãy chú ý khắp người Hàn Minh Chủ đều bị thương tích, cẩn thận đừng làm Minh Chủ đau đớn.

Quả thật Hàn Tùng Linh không kháng cự, để cho Đường Tân Kiên xốc lên vai cống đi.

Hai tên Đường Chủ ra khỏi Bạch Vân trang mà không gặp trở ngại nào.

- o O o -